

talt, nemlig, at der kan være Trang for et af Sognene til at faae en saadan Adskillelse, uden at den findes i det andet Sogn. Den høitagtede Minister gjorde opmærksom paa, at naar Fleertallet af et Sogn ansøgte om Adskillelse, saa fik man ofte fra et Fleertal i det andet Sogn en Protest eller modsat Mening frem; men dette siger jeg er ganske naturligt. I de allerfleste Tilfælde vil Protesten komme fra det større Sogn, hvor Ansøgningen fra det mindre er allermeest begrundet; thi jo mere fuldt begrundet Ansøgningen fra det lille Sogn er, desto større Opfordring er der for det større Sogn til at holde paa det lille. Jo mere det lille Sogn finder sig forfordeelt ved Forbindelsen med det større, desto mere finder det større Sogn en Fordeel ved at beholde det mindre, det ene følger ligefrem af det andet. Da jeg i forrige Aar tillod mig at stille en Forespørgsel til den daværende Indenrigsminister om dette Spørgsmaal, nævne jeg et Exempel, som var mig bekjendt og som jeg vil nævne igjen, et Tilfælde, hvor det meget forundrede mig, at Ministeren ikke havde villet give Samtykke til Adskillelsen, naagtet den var anbefalet af Amtsraadet til to forskjellige Tider og efter to forskjellige Ansøgninger. Det var to Sogne i Præsto Amt, der var Tale om; der var Fæstegods under to forskjellige Godser, og den ene Gods-eier behandlede efter Alles Mening sit Fæstegods noget mere humant end den anden. Denne ene Godseier tilbød at stifte et Legat, saavidt jeg husker, paa 5000 Rd., til Fordeel for Huusarme i det Sogn, der laa under hans Gods, naar der maatte blive givet Tilladelse til Adskillelse af disse to Sogne i communal Henseende, hvorimod han erklærede, at han ikke vilde stifte noget Legat, naar han ikke var sikker paa, at Udbyttet deraf i Fremtiden kun vilde tilfalde det Sogn, hvor det Fæstegods laa, som tilhørte ham. I dette Tilfælde mener jeg, at der virkelig, tjær naar Amtsraadet anbefalede Sagen, var en stærk Grund tilstede til, at Ministeren burde have givet en saadan Tilladelse; men dette skete ikke, Legatet blev ikke stiftet, og Kommunen gik saaledes glip af den Velgjerning, som det vilde have været for de Huusarme, idet Mange vilde befries

for at komme paa Fattigvæsenet, naar der var et saadant Legat, hvis Nerter kunde hjælpe dem i et knapt Dieblit eller under uheldige Tilfælfelser. Dette er et af de Exempler, som jeg troer beviser, at den forrige Indenrigsminister har taget dette Spørgsmaal paa en meget for skarp Maade. For mig staaer det saaledes, at jo mere det ene Sogn protesterer mod Adskillelsen, destomere Grund er der for det Sogn, der ansøger derom, til at faae den bevilget. Den høitagtede Indenrigsminister gjorde navnlig opmærksom paa Fattigvæsenet. Med Hensyn dertil vil jeg sige, at jeg idetmindste kender to Communer, hvor det er Tilfældet, at det mindre Sogn er saaledes situeret, at det langt bedre kender de mere Værdige og Trængende og dem, der ville søge at undgaae at komme paa Fattigvæsenet, end det større. I det lille Sogn har man i flere Aar saaledes understøttet sine Huusarme, at der er meget faa eller slet ingen Fattige i Sognet; men paa Grund af Forbindelsen med det større Sogn, der lider under den Byrde at have de fleste Fattige, har man i det mindre Sogn enten maattet sætte sig udover dette Hensyn eller maattet standse med denne frivillige Understøttelse til de Fattige, for ikke at blive altfor stærkt forfordeelt af det større Sogn, idet Behoerne i det mindre Sogn efter deres Stilling maae betale ligesaameget i Fattigtaxat som de i det større, foruden at de særligt anvende en Deel paa deres Fattige. Saadanne Forhold kunne opstaae, og derfor siger jeg, at hvor Sognet er saameget mindre, at det paa særlig Maade kan sørge for sine Fattige, der vil det være en Fordeel at faae Fattigdistriktet mindre.

Sall: Den ærebe sidste Taler yttrede, saavidt jeg forstod ham, at dersom den høitagtede Indenrigsminister vilde afgive den Erklæring, at han i det Hele vilde stille sig paa en mere velvillig og god Fod overfor de omhandlede Andragender end hans Forgænger, antog han, at dette Lovforslag ikke burde yderligere fremmes, men at man da maatte haabe, at det vilde blive taget tilbage af Forslagsstillerne selv. (S. A. Hansen: Det har jeg ikke sagt.) Jeg kan ikke let tænke mig, at